

Kruisweg

Floris Kleijne bij Boekerij:

Klaverblad

Zomerfeest bij gaslicht (e-only)

Wiegelied (e-only)

Kleinste kwaad

Kruisweg

Floris Kleijne

Kruisweg

Een moordpoging zonder motief.
Een vijand zonder geweten. Een hel in de Ardennen.

ISBN 978-90-225-9598-5

ISBN 978-94-023-1917-0 (e-book)

NUR 305

Omslagontwerp en -beeld: © BüroSüd

Auteursfoto: © Annet Takes Pictures

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 Floris Kleijne en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Maarten Boers
Literary Agency

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vee-
veelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of open-
baar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schrif-
telijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (de-
len van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.

Voor Ilse

de Zorah
voor mijn Roelant

Proloog

TOEN

Op vrijdagavond liet ze altijd haar slaapkamerdeur op een kier. De scharnieren draaiden geruisloos, maar er mocht geen enkele kans zijn dat haar moeder de oude klink hoorde piepen. Zo kon hij ongehoord naar binnen glippen. Ze dacht dat haar buikpijn op die manier minder was.

Ze had zichzelf ook getraind om zeker te weten dat hij zou komen. Soms kwam hij niet, soms bleef hij beneden, soms ging hij zelfs met mama naar bed, als die onverwacht thuis was vrijdags. De onzekerheid had ze ondraaglijk gevonden. Tegen de tijd dat ze durfde te geloven dat hij wegbleef, was haar laken doordrenkt van zweet, had haar kussen geen koele, droge kant meer. Lag ze verstijfd en beverig, en had ze weer een doorwaakte nacht voor de boeg, een zaterdag van kattige opmerkingen van mama over haar wallen, schrijnende plaagstootjes van hem. Sinds ze met heel haar hart geloofde dat hij elke vrijdagavond kwam, wist ze iets van ontspanning te vinden onder haar dekbed. Pas als haar wekker met de rode digitale cijfers tien uur aangaf, kon ze de ontspanning toelaten, in de wetenschap dat hij die avond zou overslaan. Die vrijdagavonden maakte ze geen aantekening in haar dagboek, en sliep ze vredig in.

Op de dromen na.

En als hij kwam, lukte inslapen ook; dan hilde ze zichzelf erna in slaap.

Meestal kwam hij. Haar protest had ze allang opgegeven.

'Nee.'

'Ja.'

'Nee, ik wil dit niet.'

'Rustig maar, laat me...'

'Ik wil dit niet, ik wil het niet!'

Ze had haar verzet altijd gefluisterd. Dat mama hen zou zien, dat

mama dit te weten zou komen, leek oneindig erger. Hij had haar zo vaak verteld dat ze had geflirt, dat ze hem had verleid, dat ze dit net zo graag had als hij, dat ze de leugen en de waarheid niet meer kon onderscheiden. Als ze dat zelf niet meer kon, hoe kon ze dan ooit haar moeder overtuigen? Zo werd haar gefluisterd verzet zachter en zachter, tot ze het helemaal staakte, tot ze de deur voor hem ging openlaten om het gekraak van de klink te verhullen. Zo had ze zichzelf medeplichtig gemaakt, wist ze; misschien niet in de daad zelf, maar wel in het verborgen houden ervan. Zoals ze ook de pil verborgen hield; de gebruikte condooms het huis uit smokkelde.

Naast de deur, ter hoogte van het hoofdende van haar bed, had ze een aftelkalender opgehangen. Elke ochtend, nog voor ze was gaan plassen, streepte ze een van de hokjes door. Moeder had haar twee dingen gevraagd over de kalender. Op de eerste vraag had mama het antwoord eenvoudig geslikt. Ze was geen rekenaar. Met nog honderden hokjes leeg zou zij nooit nagaan of die echt optelden naar haar achttiende verjaardag. Op de tweede vraag, waarom de kalender precies dáár moest hangen, had ze een vaag mompelend antwoord gegeven. De waarheid kon ze niet aan haar moeder kwijt.

Als hij bij me komt, mam, kon ze niet zeggen, als hij stilletjes naar binnen sluipt en ik alvast plaatsmaak om alles maar zo snel mogelijk te laten verlopen; als hij grommend en knorrend naast me komt, zijn ding al prikkend in mijn zij; als hij mijn slaapshirt omhoogschuift en bovenop me komt en hijgend en zwetend met vertrokken gezicht tekeergaat; dan wil ik opzij kunnen kijken en zien hoeveel dagen ik nog heb tot ik weg kan, tot ik naar de stad kan, naar de universiteit, studeren; welke stad, welke universiteit, welke studie dan ook; als ik maar weg ben, mam, als ik maar ver weg ben van dat monster, dat varken waar jij mee bent getrouwd.

DRIE MAANDEN GELEDEN

De jongen – ondanks zijn ongeschoren uiterlijk, zijn bloeddoorlopen ogen, zijn grauwe gezicht en te vroege rimpels, leek hij meer een jongen dan een man – wankelde de voordeur van het appartement uit. Zijn rechterhand lag losjes om de hals van een lege fles Johnny Walker. Hij botste tegen de balustrade. Even dreigde hij eroverheen te kantelen.

Wezenloos staarde hij over de A8 naar de weidse groene vlakte van Oostzaan. De fles klapte tegen een stalen spijl, een dissonante tweeklank die oploste in de eindeloze leegte.

Uit het appartement klonk het lawaai van een tv-serie vol geweld.

Zijn bovenlijf was ontbloot. Laat daglicht gaf de huid op zijn dunne borstspieren en buikje een ongezonde bleekheid. Een handvol borstharen leidde een ziertogend bestaan op zijn borstbeen.

Een gescheurde spijkerbroek bedekte zijn benen. Het denim was bleekblauw, behalve rond zijn linkerdijs, waar de stof dieprood glansde. Rode spetters sierden zijn armen, zijn lijf.

Het was niet zijn bloed.

In het appartement was dezelfde rode glans in de zitting van de bank getrokken, in de rug, de armleuning; in het kleedje onder de koffietafel, die bezaaid lag als de smerige grond van een Amsterdamse steeg: injectienaalden, scheermesjes, spiegeltjes, baggies, restjes poeder.

Rode spetters sierden het behang als een voorstudie van Pollock.

De vrouw – ondanks haar jonge gezicht, haar slanke lichaam, haar jeugdige zomerjurk leek ze meer een vrouw dan een meisje – lag op de vloer, en keek niet naar de tv.

Ze keek nergens meer naar.

Ze lag op haar rug, geelblonde haren slordig uitgespreid over het laminaat, haar hoofd achterover gekanteld alsof ze hunkerend keek naar de keuken.

Haar jurk hing aan flarden om haar heen. Haar huid gaapte rood en glinsterend, op zoveel plaatsen dat de forensisch arts later drie keer moest tellen om het zeker te weten, haar analyse vier keer moest herhalen om de volgorde van de verwondingen vast te stellen.

Over de laatste was geen twijfel. In haar buik rustte het mes, het lemmet deels nog zichtbaar, alsof hij geen fut meer had gehad.

Twee koppeltjes geüniformeerde agenten kwamen gehaast maar beheerst vanaf het trappenhuis de galerij op, stroomstootwapens in de hand, hun focus op de jongen met de whiskyfles. De dubbele rode vlekjes van de richtlasers dansten op zijn naakte huid. Een vrouw in een lange zwarte jas kwam dicht achter de agenten aan.

‘Je bent aangehouden!’ riep de voorste agent. ‘Werk je mee?’

Als antwoord stak de jongen zijn handen in de lucht en knielde. De whiskyfles tuimelde bijna sierlijk naar beneden, om op het pad aan de voet van de flat uiteen te spatten.

Het eerste koppeltje ontfermde zich over hem. De langste van de twee sloeg achter zijn rug handboeien om zijn polsen. ‘Je bent aangehouden op verdenking van de moord of doodslag op Tess Cuyler,’ zei de ander.

Het tweede koppeltje ging het appartement in. De vrouw in de lange jas volgde ze op de voet.

‘Je hebt het recht om te zwijgen,’ ging de cautie verder. ‘Je hebt recht op een advocaat.’

De vrouw in de lange jas had maar even nodig in het appartement. Toen kwam ze weer naar buiten en hurkte bij de jongen, zorgvuldig de bloeddruppels vermijdend die nog af en toe van hem afgleden en rommelige spetters maakten op het beton van de galerij.

‘Joel?’ De bijna tedere fluistering in haar stem dissoneerde bij de chaos, het bloed, haar grimmige gezicht. ‘Ik ben Sara Winkler. Inspecteur Sara Winkler. Wat is er met Tess gebeurd?’ Op het moment dat ze de naam uitsprak, keek hij even naar de open deur. In het appartement eindigde abrupt het geratel van machinegeweren, het geschreeuw in Arabisch en Ivriet.

Pas toen keek hij haar aan.

Ondanks zichzelf deinsde Sara terug, zodat ze haar beenspieren moest spannen om niet uit haar hurkzit achterover te tuimelen. Ze

was wat gewend, maar de diepe, bodemloze leegte in zijn ogen joeg haar angst aan.

‘Ze leeft nog!’ riep een van de agenten in het appartement. ‘LHP gestart!’

Daverende voetstappen lieten de galerij trillen. Twee ambulance-verpleegkundigen draafden zwaarbeladen naar binnen om het Levensverlengend Handelen Politie over te nemen. In de verte klonk de sirene van de tweede ambulance. Sara liet het allemaal gebeuren zonder zich ermee te bemoeien.

Wel hield ze Joels gezicht nauwlettend in de gaten. Heel even, toen haar collega net riep dat Tess nog leefde, waren zijn ogen tot leven gekomen. Ze dacht angst te lezen in zijn frons, ongeloof in de rimpeling bij zijn ooghoeken. Maar toen overstroonden de tranen de dam van zijn oogleden. En over de laatste uitdrukking die over zijn gezicht gleed, zo kort dat ze het zou hebben gemist als ze had geknipperd, had ze geen enkele twijfel.

Hij glimlachte.

TWEE MAANDEN GELEDEN

Crister Miranda leunde achterover in zijn op maat gemaakte bureaustoel en stond zichzelf met gesloten ogen een moment van genot toe, toen hij voelde hoe de gevormde rugleuning zijn gespierde rug omsloot. Toen opende hij zijn ogen weer en staarde naar het enorme prikbord op het voorwaartse schot. De discreet weggewerkte spotjes vulden het maanlicht aan dat door de hoge patrijspoorten viel.

Mede hierom had hij zijn studeerkamer tegen het advies van de werf benedendeks laten aanleggen: voldoende wanden voor zijn behoefte aan visueel denken, schematisch plannen maken.

En geen pottenkijkers. Dat natuurlijk ook.

Hij liet zijn ogen vrijelijk over het prikbord glijden, terwijl hij nipte van zijn Lagavulin 40. De zee hield zich rustig vanavond, er was geen noodzaak om de stoel vast te klikken om die te behoeden voor bovenmatig rollen. Al had een jacht met deze waterverplaatsing sowieso zelden last van slagzee.

Het prikbord droeg een geprint krantenartikel. De kop van het artikel luidde JONGE VROUW OVERLEEFT MESAANVAL DOOR VRIEND. In de tekst was de naam van de dader omcirkeld: *Joel R.* Naast het artikel prijkte een schijnbaar lukraak bij elkaar gezochte verzameling foto's. Een zwaarlijvige man in een donkerblauw pak met stropdas, voor een hoog, modern gebouw ergens in Den Haag. Een lang, wit pand met zonweringen en een glanzend pannendak, met een zee aan grind ervoor en glooiende, beboste hellingen erachter. Een glanzend-blauw gebouw achter een hoge, grijze muur, met rode balken als verticale reuzenpijlen tegen de gevel.

Een groep mannen.

Een reeks pasfoto's van kinderen.

Rechts van het tableau hingen drie foto's afzijdig. Op de linker was een breedgeschouderde man te zien met melancholieke ogen

onder zware wenkbrauwen. De middelste toonde een vrouw met een krachtige kaaklijn, blauwgroene ogen en een weelderige bos rood haar. Rechts prijkte een jonge vrouw met een blonde bob en een coltrui. *Roelant Onderwater*, zei het kaartje onder de foto van de man. *Zorah Thijssen*, luidde de naam onder de middelste foto. Op het kaartje rechts stond alleen een ongebruikelijke voornaam, met een vraagteken.

Crister haalde diep adem en liet de lucht ontsnappen in een lang-gerekte, diepe zucht. Hij knikte twee keer ferm en pakte de draadloze intercom van het tafeltje naast zijn stoel.

'Pavan, weigh anchor.'

'Now, sir?' kwam het onmiddellijke antwoord.

'Yes, now. Will that be a problem?'

'No, sir. What will be our next port of call?'

'Rotterdam. The city marina. Thank you, Pavan.'

Crister stond op en pakte een rode merkstift van zijn bureau. Hij liep naar het prikbord. Even nog liep hij met zijn ogen de foto's, de lijnen, de verbanden na.

Toen zette hij gedecideerd een rood kruis door de man in het donkerblauwe pak.

Deel 1

1

ZORAH

Ik weet niet of ik dit kan. Ik weet niet hóé ik dit kan. Hoe kan ik vertellen hoe mijn hart, mijn ziel uit mijn lijf zijn gerukt? Zelfs nu nog, als ik terugdenk, verdrink ik in een tsunami van tranen, wankel ik onder de verstikkende wurggreep van de pijn. Hoe kan ik ooit de diepte van die gitzwarte put beschrijven, als het nog steeds af en toe voelt alsof ik er nooit ben uitgeklimmen?

Ik weet niet hoe.

Dus ik begin maar bij het begin.

En het begon niet in die duistere hel.

Het begon met een feestje.

Ik ben nerveus. Raar. Ik ben nooit nerveus.

Rustig aan, Zorah, vermaan ik mezelf terwijl ik het bloemstuk op de vergadertafel voor de zesde keer schik. Alles is geregeld. De gastenlijst, de catering, de drankjes, de muziek. De inrichting is af, zelfs de plinten zitten strak langs het parket. De bovenste verdieping van het bedrijfsverzamel pand aan de Van Hasseltweg is klaar voor gebruik.

Er hangt bovendien niks af van de opening. Maar tegelijkertijd voel ik dat er voor mij alles van afhangt. Ik pluk aan een chrysaant, veeg met mijn hand een niet-bestaand stofje van de tafel, waarop de lange parallelle lijnen van de jaarringen scherp afgetekend staan onder de transparante beschermlaag, de randen ruwe schors glinsteren van de epoxyhars.

Roelant vond dat een IKEA-tafel prima zou voldoen, maar ik heb voet bij stuk gehouden: alles in ons fonkelnieuwe kantoor, alles in zijn eerste officiële kantoor, moet uitstralen dat het van ons is, zorgvuldig uitgekozen, mooi en robuust.

Betrouwbaar.

Ik zie mijn hand beven.

Rustig aan.

Iedereen die komt is bekend, vertrouwd. Het is een feestje voor intimi. Geen klanten, geen relaties, want die hebben we nog amper. Gewoon familie, vrienden en bekenden die met ons een feestje komen vieren.

Op de pers na.

En het is natuurlijk onzin dat er niks van afhangt. Deze middag is de officiële lancering van ons bedrijf. Vanaf morgen is het officieel: Roelant en ik vormen een detectivebureau.

Roelant Onderwater en Zorah Thijssen, privédetectives.

Bureau Onthij.

Ik vraag me sinds deze week nog maar twee keer per dag af of ik wel weet waaraan ik ben begonnen.

‘Alles onder controle?’ vraagt Fatima in de deuropening, nog voor ze goed en wel binnen is. Het is evenzeer mededeling als vraag. Mijn beste vriendin is de afgelopen twee maanden elk weekeinde langsgelopen op kantoor, heeft geholpen met vergelijken van stalen vloerbedekking, de roller gehanteerd, maar vooral ook steunpilaar en cheerleader gespeeld, telkens als ik overal aan begon te twijfelen. Faat was er niet alleen voor me toen zij zelf in het staartje van de zomervakantie tijd en ruimte had, maar zelfs toen het schooljaar weer begon en zij als kersverse schooldirecteur vol aan de bak moest. Haar man, Mads, en twee kinderen, Jon en Nezma, hebben volgens mij bar weinig van haar gezien de laatste tijd.

Als Mads straks komt met de kinderen, kan ik me meteen verontschuldigen voor het claimen van hun vrouw en moeder.

‘Ik geloof het wel,’ zeg ik met een twijfelende glimlach. ‘Koffie?’

‘Laat mij maar.’ Faat kent het kantoor inmiddels net zo goed als ik, en gaat aan de gang in de pantry. ‘Waar is Roelant?’

Ik wuif vaag naar het raam dat uitkijkt over de Van Hasseltweg en de aanlegsteiger van het Oostveer. ‘Koffiemelk.’

Fatima grinnikt. Zij weet net zo goed als ik dat we alle consumpties aan de cateraar hebben overgelaten. Roelants lastminute boodschap bewijst vooral dat hij vandaag ook niet zo stoïcijns is als hij probeert te doen voorkomen. ‘Mads en de kinderen komen zo.’

‘Fijn,’ zeg ik, en ik meen het. Nog even gelegenheid om met Mads

bij te kletsen, nog even Jon en Nezma knuffelen, voordat de drukte losbarst en ik met niemand echt de kans heb om te praten.

Ik kom veel liever op andermans feestjes.

Fatima komt voor me staan, legt haar handen op mijn schouders en kijkt me doordringend aan. ‘Het komt goed, Zoor. Het wordt een feestje. En daarna wordt het een succes.’

‘Dat weet ik,’ zeg ik, maar ik hoor de twijfel in mijn eigen stem.

Waar beginnen we aan? Roelant is al bijna een decennium detective, maar heeft zich pas sinds hij mij kent losgemaakt van de zelfkant, van de duistere figuren en dubieuze deals waaraan hij voorheen zijn geld verdiende. En ik? Ik heb welgeteld twee keer een grote zaak opgelost, en nog steeds lijkt het als ik terugkijk meer als geluk en toeval dan dat ik wist wat ik deed.

Toch voelt de keuze nog steeds goed. Eerder dit jaar hebben Roelant en ik een ontvoeringszaak tot een goed einde gebracht. Ik was al twee jaar zoekende naar wat ik wilde met de rest van mijn leven. Ik heb me toen onbezonnen in die zaak gestort, maar ontdekte al gauw dat ik het werk fantastisch vond – en dat ik er goed in was. Roelant en ik zijn een geweldig team gebleken. De keuze om het roer volledig om te gooien, mijn abrupt geëindigde carrière als consultant achter me te laten en samen met Roelant een detectivebureau te beginnen, voelde meteen... juist. Passend. Alsof ik eindelijk had gevonden waarvoor ik ben geboren.

Waarom vind ik het dan zo doodeng?

‘Het is ook eng, lieverd,’ zegt Fatima met een kneepje in mijn schouders, voor ze zich weer naar de pantry begeeft om onze koffie af te maken.

Ik was me niet eens bewust dat ik dat laatste hardop zei.

‘Weet je wat het is?’ Ik loop naar de pantry en neem mijn espresso aan. ‘Ik vond mijn werk bij Cloverleaf echt te gek, voordat... nu ja, voor dat hele gedoe. Maar het was ook een beetje *go with the flow*, en achteraf...’

‘... heb je het gevoel overgehouden dat je hele carrière geregisseerd was,’ vult Fatima aan. ‘Wat natuurlijk onzin is, anders had je het nooit zo ver geschopt.’ Ze heft haar cappuccino naar me, die ik aantik met mijn espresso.

‘Maar toch. Toch voelt dit, hier, nu...’ – ik gebaar om me heen

naar het nieuwe kantoor, dat voor mij alles symboliseert waar ik me nu in stort – ‘pas echt als iets waar ik zelf... Wat van mij is.’

‘Van ons,’ klinkt de donkere stem van Roelant.

Ik weet niet hoelang hij al in de deuropening staat, die hij met zijn lange, brede lijf bijna helemaal vult; hoeveel hij heeft gehoord, maar dat maakt niet uit. Het is allemaal niks wat we de afgelopen maanden niet al een dozijn keren hebben besproken.

Roelant stapt op me af en slaat zijn armen om me heen. ‘Dit is ons ding. Dit is niet klein.’

In één klap schiet er een brok in mijn keel dat zich maar moeilijk laat wegslikken. Ik knipper fel en verberg de sporen van mijn tranen achter een kus.

‘Teuw!’

De stem van Nezma herken ik uit duizenden. Ik laat Roelant los, draai me naar de deur en zak door mijn knieën. Nezma en haar broertje stormen naar binnen, veel rustiger gevolgd door hun rijzige, blonde vader Mads, die door het leven gaat alsof haast niet bestaat. Ik knuffel Fatima’s kinderen en sta dan op om Mads te omhelzen.

Het feest kan beginnen.

‘Volgende vraag,’ zeg ik gedecideerd tegen de *Parool*-journalist die me probeert te interviewen, met een glimlach om mijn reactie te verzachten. Hij gaat een stukje schrijven voor de zaterdagrubriek over ongebruikelijke Amsterdamse openingen. Ik had de opening eigenlijk liever onder intimi gehouden, maar Roelant had gelijk dat het een uitgelezen kans is op *free publicity*. Ik wil alleen niet alle vragen beantwoorden.

Zeker die laatste niet.

‘Jammer,’ zegt hij. ‘Wat er in Hongarije is gebeurd –’

‘Niemand weet precies wat er in Hongarije is gebeurd,’ onderbreek ik hem. ‘Als je daar meer over wilt weten, moet je bij de Hongaarse politie zijn. Echt, ik wil daar niks over zeggen.’

‘Zeker weten? Het was toch de zaak waarmee jullie naam hebben gemaakt?’

Ik zucht inwendig terwijl ik met mijn blik om me heen zoek. Al gauw zie ik ze. ‘Weet je wat het echte verhaal is van die zaak? Wíé het echte verhaal zijn?’

Hij volgt mijn blik naar de twee pubermeiden in de pantry. Sharon leunt zelfbewust nonchalant tegen het werkblad, een flesje cola light in haar hand, haar afro samengebonden in een oranje hoofddoek. Mariska's blonde krullen gaan half achter Sharon schuil. Ze houdt haar verminkte hand nog steeds ongemakkelijk in de zak van haar jeans.

'Die twee meiden, daar ging het om. En hun klasgenoten. Roelant en ik hebben kunnen meehelpen om hun ontvoering op te lossen. Dat is toch belangrijker dan wat er precies in Hongarije is gebeurd? Schrijf gewoon op dat we dat nooit echt zullen weten.'

'Zeg nooit nooit tegen een journalist.' Hij draait zich nadrukkelijk van me af en maakt aanstalten om naar de pantry te lopen.

'Laat ze...'

Met een grijns keert hij zich weer naar mij. 'Geintje.'

Maar ik weet dat hij graag met Sharon en Mariska had gepraat. Ik heb gezien hoe hij ze twee keer heeft benaderd. En hoe Sharons vader Ko als bij toverslag naast ze verscheen, al had ik durven zweren dat hij een minuut eerder nog aan de andere kant van het kantoor met Roelant stond te praten. Hoe Ko geen drie woorden nodig had om de man rechtsomkeert te laten maken.

'Oké, volgende vraag dan. Je hebt nogal een gevarieerd gezelschap uitgenodigd voor jullie opening.' Hij knikt naar de pantry. 'Twee ontvoeringsslachtoffers.' Hij wijst een andere kant op, naar Jeroen van Eik. 'Een rechercheur met een, laten we zeggen, kleurrijke carrière.' Zijn blik draait naar de hoek bij de deur, waar Ko weer met Roelant in gesprek is. 'Een notoire drugshandelaar.'

'Ik ben bevriend met zijn vriendin,' zeg ik onmiddellijk. Met mijn ogen scan ik het gezelschap, maar als ik Leo spot, laat ik niets aan de journalist merken. Ik vind het prima om zelf met hem te praten, maar wil hem niet op anderen afsturen. Zeker niet op Eleonóra, die de spotlights onder alle omstandigheden vermijdt. 'En Ko is nooit ergens voor veroordeeld.'

Ik hoor het mezelf zeggen, en het is het juiste om te zeggen tegen een journalist. Maar de woorden voelen huichelachtig in mijn mond, want ik weet al te goed wat Ko op zijn kerfstok heeft. Hij is echter ook een vader, en een oude legermakker van Roelant met wie hij een complexe vriendschap heeft, en, geef ik in gedachten met te-

genzin toe, een aardige vent. Eigenlijk is Leo – en ook Sharon – het beste bewijs dat Ko niet alleen maar een crimineel is.

Grijstinten. Het is nog steeds wennen.

‘Kleurrijke vrienden, noteer ik. En vijanden?’ gooit hij het over een andere boeg. ‘Hebben jullie die al gemaakt?’

Onwillekeurig ril ik, want ik ben me er te vaak van bewust dat het antwoord nu al ‘ja’ is, nog voordat we goed en wel zijn begonnen. Het is wel veiliger terrein om met een journalist over te praten dan de carrière van Jeroen, de antecedenten van Ko... of wat er in Hongarije is gebeurd. Hij heeft gelijk dat daar een verhaal in zit, maar het is een understatement om te zeggen dat het niet geschikt is voor publicatie. Als ik moet kiezen tussen liegen tegen een journalist, of Ko en Roelant in de gevangenis zien verdwijnen, is het niet moeilijk om te besluiten wat het kleinste kwaad is.

‘Te veel al,’ antwoord ik, al kan ik er maar twee bedenken. De huurmoordenaar Olof Omdahl zit in een Noorse gevangenis, en Tonnie Empel... Tonnie zit achter slot en grendel in Sittard, blij ik mezelf helpen herinneren. Ik schrik steeds minder van lange, mageren mannen met hoedjes. Ik heb steeds minder nachtmerries.

Ik begin het officiële verhaal af te steken over de zaak waarbij ik Roelant heb ontmoet, als er een elektronisch-muzikaal geluid door ons kantoor schalt dat me niet bekend voorkomt. Terwijl ik op de automatische piloot verder praat, scannen mijn ogen de ruimte.

Tot ik Fatima spot, op de entresol waar mijn werkplek staat. Ze vangt mijn blik met de hare en houdt iets omhoog wat ik eerst nauwelijks herken, zo onverwacht is het. Dat is onze gloednieuwe vaste lijn, waarvan het nummer koud anderhalve dag in de registers staat. Geen wonder dat ik het geluid niet herkende. Die telefoon is nog nooit overgegaan.

Toch heb ik geen moeite om te lezen wat Fatima overdreven articuleert, zodat ik haar lippen kan lezen. Met haar andere hand wijst ze naar de hoorn.

Het is voor jou, vormen haar lippen.